

(Стандард, 16.8.2010)

Ако вам је запело са доказима да је безмало цела српска политичка класа расположена према својим грађанима као вук према Црвенкапи, тада научите напамет ову скаску о правосуђу, тадићевцима и томистима. Требаће вам. Када је добро научите, тада ћете знати да није довољно поново изаћи или не изаћи на изборе, и да се у Србији ништа боље неће променити док поново не узмемо ствар у своје руке, с тим што ће овај пут бити теже него икад пре.

Дакле овако: прво су тадићевци направили реформу правосуђа. Ишло им је одлично све до оног раскршћа где се разрешава хоће ли им правосуђе бити државно или партијско. До кадрова, дакле. Изабрали су, како то налаже партијски ред, своје, а оне за које им се учинило да нису њихови отерали су. Тако је отпало око хиљаду судија под провереном жутом девизом да они који нису с нама јесу против нас. Успут су Маловићка, Хомен и Ристић и међу овима које су изабрали притиснули неколико судија јер су се држали закона као пијани плота, да би у поновљеним поступцима ствар завршила онако како су то странци и партија наложили. Узгред, странци, рекло би се, немају ништа против таквог партијског правосуђа све док уредно пресуђује онима који угрожавају ведете и симболе оне Србије са којом они рачунају (види под Бранкица Станковић) и све док пресуђују онима са којима не рачунају, као што је Уставни суд пресудио против дуплих плата на Косову, чиме је Србија судском одлуком обрисала и оно мало колико је Косово држала мисионарским подручјем.

Хајде сада да видимо каква је порука грађанима од овакве реформе правосуђа? Једноставно, да тадићевци немају никакав реформски капацитет. А онај ко није успео да реформише правосуђе без уобичајених партијских свињарија, тај неће реформисати ниједну ни друштвену ни политичку област. А то значи да је до реформе правосуђа још и могло да се прода како Борисова власт постоји због грађана, после тога сви смо ми ту само да би они имали чиме да владају и задовољавају странце, и ни због чега другог.

ТОМИНО ПРАВОСУЂЕ – А онда су томисти реформу довели у питање са све побуњеним Цвијаном, који се с почетка силно секирао због партијског српског правосуђа. Али, кад се човек уписао у напредњаке, у партију дакле, тада се показало да он и Тома заправо нису били забринути за правосуђе, већ за себе. И тада се, ако је

Пише: Жељко Цвијановић
уторак, 17 август 2010 18:40

веровати Цвијану, од оних хиљаду отпуштених судија њих 650 уписало у напредњаке. И сад се ви питате шта ће судије у политичкој странци, тим пре што њихове жалбе да буду враћени на посао још нису формално стављене ад ацта?

Ствар је једноставна: судије који нису прошли жуто сито закључили су како их је омело то што нису били блиски странци на власти. Верујем да међу њима има и добрих и лоших, и савесних и несавесних, али сви они су, кад је о странкама реч, били сасвим у праву. И шта ћете логичније него да су решили да се приближе напредњацима, који нису у власти, али само што је нису зграбили. Дакле, када Борис има своје судије, зашто и Тома не би имао своје. Томине судије отуда знају да ће се вратити на посао кад Тома дође на власт, тим пре што је Маловићка, кад је чула да су ови код Томе, изјавила да је то само потврда колико је била у праву што је толике (крипто)томисте отпустила.

Видели смо шта нам је кроз правосуђе поручио Борис, хајде сада да видимо шта нам је поручио Тома. Поручио нам је да је Борис сасвим у праву, осим у једном: уместо својих судија требало је само да убаци Томине. Пошто то Борис није урадио, урадиће Тома кад буде могао. Што ће рећи да ћемо имати два правосуђа, која ће се мењати онако како се они буду смењивели, и, наравно, ниједно од та два правосуђа неће служити Србији, већ својим партијама, уз то што ће и једни и други служити странцима. Јасно? А то ће опет, ако ствар гледамо шире од правосуђа, рећи да ни томисти немају никакав реформски потенцијал и да је оно колико су они незадовољни Србијом, тек толико што нису они главни баје, већ тадићевци.

ТОМА У ВЛАСТИ – Размишљајте даље: у Србији ће се једног дана догодити избори и смениће се власт. Шта ће вам донети нова власт? Промене? Бољи живот? Правду? Реформе? Ништа од тога неће донети, и ви то добро знате. Проблем је, међутим, што вас то сазнање чини апатичним уместо да вас чини борбеним.

Томин прелазак из табора националиста у табор европејаца требало би да обезбеди финале једног система и да учини неповратним део оног процеса који су Брисел и Вашингтон наменили Србима а који се да свести у четири тачке.

Прво, Србија ће временом постати земља која ће схватити да јој одрицање од Косова значи много проблема мање, и то не са Косовом већ са западним земљама; друго, Србија ће временом постати земља довољно мала и неутицајна да неће бити у стању да омете промену односа снага у региону, где Вашингтон рачуна са Албанцима као главним

фактором на који ће се ослањати; треће, Србија ће временом све своје привредне ресурсе и тржиште ставити у функцију страних компанија и капитала јер шта ће њој тако малој и неутрицајној да има своју привреду и банке; и, четврто, иако ће ово из претходне три тачке за њу бити веома болно, никако не би смело да се догоди да је тај бол приближи Русији, јер би то могло да буде опасно за провођење тачака под један, два и три.

Е сад, сви српски лидери после Милошевића некако су веровали да се могу провући ако из овог свеобухватног програма испуне једну или две тачке, таман толико да не би испуњавали остале. Наравно, свака тачка коју би испунили чинила је оне које су одбијали мање брањивим: Ђинђић је веровао да ће, ако окрене леђа Русији, бити заустављено комадање Србије; Коштуница је мислио да ће, ако им преда економију, спасити Косово; Тадић је био убеђен како ће га то што је пристао на западну верзију балканских ратова учинити сварљивим за ЕУ, која неће правити питање око српског чланства.

Сваки од њих, када је долазио на власт, слао је сигнал странцима да ће дати више од оног пре њега и сваки је поручивао бирачима да ће спасити више него иједан пре њега. Који год да је долазио на власт, долазио је отварајући Србима неку наду и обећавајући странцима напредак. Био је то један непрекинути низ, један систем који се сада прекида. Како? Тако што је Тома први који ће све обећати странцима и ништа Србима.

ТОМА И ПРОМЕНЕ – Покушајте да замислите Тому Николића, који је пре неку годину напола поменуо да ће тражити ревизију процеса против Легије, па му се небо срушило на главу; упоредите дакле таквог Тому са овим који се данас залаже за партијско правосуђе и не догоди му се ништа. Наравно, он тада зна где лежи моћ, он зна да она није у изборима, у демократским нормама и поретку, већ тамо где је обећао да неће мрднути прстом за Косово и где се неће одмаћи ни педаљ од Брисела према Истоку, макар га никад тамо не примили.

Он ће доћи на власт изборима, али он ће добро знати ко га је изабрао, и он ће бити први српски постоктобарски владар који неће доћи на власт на том балансу својих обећања грађанима и обавеза према странцима; он се неће бавити глупостима попут реформи; он ће, ваљда вам је јасно из његове визије правосуђа, бити дужан само овим другим. Следећа ствар која ће његову владавину учинити посебном у односу на претходне састоји се у томе што се он појављује као последњи у једном низу, на зачељу једног система који се нашао на свом логичном крају, где после њега нема ничега осим нове поделе карата.

При томе, све ресурсе тог система потпуно је исцрпела Тадићева владавина, и народно стрпљење, и моделе функционисања система, и новац који га је одржавао. То ће рећи да Николић, осим подршке странаца и медија које контролишу, неће имати ништа. Имаће, наравно, своју жељу да влада, имаће и свој сан о бољој Србији, али имаће и списак налога које ће испуњавати и доказивати да је заиста постао европејац и да то није онај некадашњи Тома коме је радикализам изнова избијао као масна флека на кравати. И имаће мање времена да заврши посао него ико пре њега јер у Тому није уграђено западно стрпљење, већ манипулативна теза да се показује како у транзиционим земљама мање послова завршавају они који на власт дођу са неким моралним кредитом, него они који дођу без њега.

Томи дакле неће бити дато ништа да уради јер он неће бити никакав стратешки модел владавине Србима, већ човек који ће владати кратко, интензивно и који ће, одбачен и ислужен, завршити брже и лакше него иједан његов претходник.

Ако мислите да вам све ово пишем само да бих вам огадио Тому и учинио својој жељи да Борис влада доживотно, грешите. Јер управо такав Тома има своје необориве разлоге. Прво, Тома је успео да победи своју странку, док је од своје Борис изгубио, и у томе јесте добар део трагедија његове владавине. Друго, Борис јесте потрошио све ресурсе постпетооктобарске епохе, али само Тома ће потошити епоху саму. Треће, после Бориса Србија ће једино знати да је гладна и зајевана, само после Томе ће знати и ко јој је то урадио. Четврто, ако бисте данас пожелели да на улици рушите Бориса, странци би га бранили оружјем, само Тому неће бранити ничим јер ће га трошити брже него иког. Пето, Борис је Србију учинио гладном хлеба, само Тома ће је учинити гладном слободе, а то јесте неко усправљање. Шесто, после Бориса ће доћи Тома, а после Томе моћи ће да дође само Србија. Зато се не надајте добру од Томе, али се надајте да без њега нећемо прећи пут између овога што имамо и Србије коју сањамо. То неће бити лако, али ће тек са Томом иза нас бити изводљиво.